

Maintaining Relationships:

Arguing Policy without Delegitimizing the Person

Doron Perez

1. רמב"ם הלכות תעניות פרק ה, הלכות א-ה

א - יש שם ימים שכל ישראל מתענים בהם מפני הצרות שאירעו בהן כדי לעורר הלבבות ולפתוח דרכי התשובה ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ומעשה אבותינו שהיה כמעשינו עתה עד שגרם להם ולנו אותן הצרות, שבזכרון דברים אלו נשוב להיטיב שנאמר (ויקרא כ"ו) והתודו את עונם ואת עון אבותם וגו'...

ג - ותשעה באב וחמשה דברים אירעו בו: נגזר על ישראל במדבר שלא יכנסו לארץ, וחרב הבית בראשונה ובשנייה, ונלכדה עיר גדולה וביתר שמה והיו בה אלפים ורבות מישראל והיה להם מלך גדול ודימו כל ישראל וגדולי החכמים שהוא המלך המשיח, ונפל ביד גוים ונהרגו כולם והיתה צרה גדולה כמו חורבן המקדש, ובו ביום המוכן לפורענות חרש טורנוסרופוס הרשע ממלכי אדום את ההיכל ואת סביביו לקיים (ירמיהו כ"ו) ציון שדה תחרש.

ד - וארבעת ימי הצומות האלו הרי הן מפורשין בקבלה (זכריה ח') צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי, צום הרביעי זה שבעה עשר בתמוז שהוא בחדש הרביעי, וצום החמישי זה תשעה באב שהוא בחדש החמישי, וצום השביעי זה שלשה בתשרי שהוא בחדש השביעי, וצום העשירי זה עשרה בטבת שהוא בחדש העשירי.

2. תלמוד בבלי מסכת יומא דף ט עמוד ב

אבל מקדש שני, שהיו עוסקין בתורה ובמצות וגמילות חסדים מפני מה חרב? מפני שהיתה בו שנאת חנם. ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות: עבודה זרה, גלוי עריות, ושפיכות דמים.

3. נצי"ב, העמק דבר, הקדמה לספר בראשית

... ופירשנו שהיו צדיקים וחסידים ועמלי תורה. אך לא היו ישרים בהליכות עולמם. על כן מפני שנאת חנם שבליבם זה את זה חשדו את מי שראו שנהג שלא כדעתם ביראת ה' שהוא צדוקי ואפיקורס, ובאו על ידי זה לשפיכות דמים בדרך הפלגה ולכל הרעות שבעולם עד שחרב הבית.

We have explained (as it says in the Talmud, Tractate Yuma 9b) that the people of the Second Temple period were righteous, pious, and also toiled in Torah learning. However, they were not straight in the ways of the world and with their dealings with others. Thus, as a result of the baseless hatred in their hearts they suspected anyone who did not act in accordance with their opinions of being a Sadducee and a heretic. As a result, they descended to murder and other evils until eventually the Temple was destroyed

4. The Wars of the Jews by Josephus Flavius, Book 4, Chapter 6:2

But Vespasian replied, that they were greatly mistaken in what they thought fit to be done, as those that, upon the theater, love to make a show of their hands, and of their weapons, but do it at their own hazard, without considering, what was for their advantage, and for their security; for that if they now go and attack the city immediately, "they shall but occasion their enemies to unite together, and shall convert their force, now it is in its height, against themselves. But if they stay a while, they shall have fewer enemies, because they will be consumed in this sedition: that God acts as a general of the Romans better than he can do, and is giving the Jews up to them without any pains of their own, and granting their army a victory without any danger; that therefore it is their best way, while their enemies are destroying each other with their own hands, and falling into the greatest of misfortunes, which is that of sedition, to sit still as spectators of the dangers they run into, rather than to fight hand to hand with men that love murdering, and are mad one against another.

בשנאת חינוך כתיב "לא תשנא את אחיך בלבבך", והיא שורש כל הרעות. ראה מה גרמה שנאת יוסף לאחיו, ועל שנאת חינוך אנו בגלות הארוך הזה יותר מכל הגלויות שהיו בסיבת עבודת אלילים וגילוי עריות ושפיכות דמים בבית ראשון. וכשם ש"ואהבת לרעך כמוך" כולל קיום כל התורה, כך השנאה להיפך, גורמת לעבור על כל התורה.

הוּוּ בַּה הַנְּהוּ תַּלְתָּא עֵתִירִי: נַקְדִּימוֹן בֶּן גּוּרְיוֹן, וּבֶן כְּלָבָא שְׁבוּעָה, וּבֶן צִיצִית הַכֶּסֶת; נַקְדִּימוֹן בֶּן גּוּרְיוֹן, שֶׁנִּקְדָּה לֹו חֲמָה בַּעֲבוּרֹו; בֶּן כְּלָבָא שְׁבוּעָה, שֶׁכָּל הַנֶּכְסִים לְבֵיתֹו כְּשֶׁהוּא רַעַב כְּכָלֵב, יוֹצֵא כְּשֶׁהוּא שְׁבֹעַ; בֶּן צִיצִית הַכֶּסֶת, שֶׁהִיְתָה צִיצִיתוֹ נִגְרַרְתָּ עַל גְּבִי כֶּסֶתוֹ. אִיכָא דְאִמְרִי: שֶׁהִיְתָה כֶּסֶתוֹ מוּטְלָת בֵּין גְּדוּלֵי רוּמֵי. חַד אִמְרֵי לֵהוּ: אֲנָא זֵינָא לֵהוּ בְּחִיטֵי וְשַׁעֲרֵי, וְחַד אִמְרֵי לֵהוּ: בְּדַחְמָרָא וּבְדַמְלַחָא וּמְשַׁחָא, וְחַד אִמְרֵי לֵהוּ: בְּדַצִּיבֵי, וְשִׁבְחוּ רַבְנֵי לְדַצִּיבֵי; דְרַב חֲסָדָא כָּל אַקְלִידֵי הוּוּ מִסֵּר לְשִׁמְעִיָּה בְּרַ מְדַצִּיבֵי, דְאִמְרֵי רַב חֲסָדָא: אֲכַלְבָּא דְחִיטֵי בְּעֵי שִׁיתֵין אֲכַלְבֵי דְצִיבֵי. הוּוּ לֵהוּ לְמִין עֲשָׂרִים וְחַד שְׁתָּא. הוּוּ בַּה הַנְּהוּ בְּרִיוֹנֵי, אִמְרֵי לֵהוּ רַבְנֵי: נִפּוּק וְנַעֲבִיד שְׁלַמָּא בַּהֲדִיָּהוּ, לֹא שְׁבִקִינְהוּ. אִמְרֵי לֵהוּ: נִפּוּק וְנַעֲבִיד קֶרְבָּא בַּהֲדִיָּהוּ, אִמְרֵי לֵהוּ רַבְנֵי: לֹא מִסְתִּיעָא מִלְתָּא. קָמוּ קְלָנְהוּ לֵהנְהוּ אִמְבְּרֵי דְחִיטֵי וְשַׁעֲרֵי, וְהוּוּ כַּפְנָא.

There were at that time in Jerusalem these three wealthy people: Nakdimon ben Guryon, ben Kalba Savua, and ben Tzitzit HaKesat... These three wealthy people offered their assistance. One of them said to the leaders of the city: I will feed the residents with wheat and barley. And one of them said to leaders of the city: I will provide the residents with wine, salt, and oil. And one of them said to the leaders of the city: I will supply the residents with wood. The Gemara comments: And the Sages gave special praise to he who gave the wood, since this was an especially expensive gift. As Rav H̄isda would give all of the keys [aklidei] to his servant, except for the key to his shed for storing wood, which he deemed the most important of them all. As Rav H̄isda said: One storehouse [akhleva] of wheat requires sixty storehouses of wood for cooking and baking fuel. These three wealthy men had between them enough commodities to sustain the besieged for twenty-one years.

There were certain zealots among the people of Jerusalem. The Sages said to them: Let us go out and make peace with the Romans. But the zealots did not allow them to do this. The zealots said to the Sages: Let us go out and engage in battle against the Romans. But the Sages said to them: You will not be successful. It would be better for you to wait until the siege is broken. In order to force the residents of the city to engage in battle, the zealots arose and burned down these storehouses [ambarei] of wheat and barley, and there was a general famine.

ת"ש: אף על פי שנחלקו בית שמאי ובית הלל בצרות, ובאחיות, בגט ישן, ובספק אשת איש, ובמגרש את אשתו ולנה עמו בפונדק, בכסף ובשוה כסף, בפרוטה ובשוה פרוטה, לא נמנעו בית שמאי מלישא נשים מבית הלל, ולא בית הלל מבית שמאי, ללמדך, שחיבה וריעות נוהגים זה בזה, לקיים מה שנאמר: (זכריה ח') האמת והשלום אהבו.

Come and listen: Although Beit Shammai and Beit Hillel are in disagreement on the questions of rivals, sisters, an old bill of divorce, a doubtful married woman, a woman whose husband had divorced and who stayed with him overnight in an inn, money, valuebles, a peruta and the value of a peruta, Beit Shammai did not nevertheless abstain from marrying women of the families of Beit Hillel, nor did Beit Hillel refrain from marrying women of Beit Shammai. This is to teach you that they showed love and friendship towards one another, thus put into practice the scriptural text "Therefore you should love truth and peace".

לַח וַיַּעַל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֶל הַר הָהָר עַל פִּי ה' וַיָּמָת שָׁם בַּשָּׁנָה הָאַרְבָּעִים לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ: לֹט וְאַהֲרֹן בֶּן שְׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים וּמָאתַיִם שָׁנָה בָּמָתוֹ בְּהַר הָהָר: מ וַיִּשְׁמַע הַכֹּהֵן מִלֶּךְ עֲרֹד וְהוּא יָשָׁב בְּנֶגֶב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בָּבֵא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

38. Aaron the kohen ascended Mount Hor at the L-rd's bidding and died there, on the first day of the fifth month in the fortieth year of the children of Israel's exodus from Egypt. **39.** Aaron was one hundred and twenty three years old when he died at Mount Hor. **40.** The Canaanite king of Arad, who dwelt in the south, in the land of Canaan, heard that the children of Israel had arrived.